

KUZGUNİDEN AYDINLIĞA

Şafak yeni söküyor, ay yerini yavaş yavaş güneşe bırakıyordu. Katran siyahı gökyüzü, maviliklere bulanırken açtı gözlerini; önceki günün aynısı olacağını bildiği bir yeni güne. Uzandığı yatağından kalktı ve rutin işlerini hallederek hastanenin yolunu tuttu. Her gün aynı yokuş, aynı kalabalık, aynı gürültü...

İstanbul tantanalı günlerinden birine daha başlamıştı. İnsanlar İstanbul'un karmaşasına öyle kaptırılmışlardı ki kendilerini, birbirlerini unutuyorlardı. Yetiştirmesi gereken işleri, okulları vardı hepsinin. Ama hiçbirinin yetiştirmesi gereken insanları yoktu. İstanbul'un yüksek, gri, ruhsuz binalarının canlı timsalleri idi bu insanlar. Gerçekten çok uğraşıyordu karşısındaki insanların içindeki sevgiyi, vefayı hatta nefreti bile görmek için. Ama yoktu. Küçük bir umut kırıntısı vardı içinde bu insanlara dair. Ama o da televizyonda kendi sinir krizlerini geçirmek için ona hiçbir zararı bulunmayan hayvanlara dahi saldıran insanları görünce toz olup gidiyor, umudunun yerine kin ve nefret tohumları ekiliyordu. O evdeki saatine bile kendini borçlu hisseder, pillerini hemen değiştirirdi. Çünkü o saat, ona en tedirgin, en heyecanlı, en mutlu zamanlarında zamanı göstermişti. Bu vefaydı onun için. Kıymet bilmekti. Ama şimdi çevresine baktığında, canlı hatta cansız her varlığa vefa borcu olan insanları kendilerini yaratana dahi nankörlük yaparken görüyordu. Vefanın en büyüğü ona olmamalı mıydı?

Hastanenin kapısından içeri girerken yüzüne vuran sıcak hava ile düşüncelerinden sıyrıldı ve kendini birden bir kargaşanın içinde buldu. Bazı doktor ve hemşireler dışarı koşarken kulaklarına dolan ambulans sesi her şeyin kısa bir özeti gibiydi. Olan biteni cam duvarın arkasından izliyordu. İlgisini ambulandan indirilen hastadan çok aracın hemen arkasında duran köpek çekmişti. Ambulansın içine bakıyor, yaklaşmaya çalışıyor ama doktorların müdahalesi üzerine çabaları sonuçsuz kalıyordu. Sonunda yorgunlukla hastanenin kapısının hemen yanına çöken köpeği izlemeyi bırakıp üniformalarını giymeye gitti.

Müdahale edilen adamın yanına gidip durumunu öğrendi. Şükür ki durumu ağır değildi. Muhtemelen bir gece misafir edilir sabaha da taburcu edilirdi. Nöbeti olduğundan kendini çok yormamaya dikkat ederek diğer hastalarla ilgilendi ama aklı kapının önündeki köpekteydi. Bazen muayene sırasında dalıp gidiyor, teyzelerin azarını işitmek zorunda kalıyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar kalabalık olan hastane sabaha karşı sakinleşmişti. Kahvesini alıp dışarı çıktığında köpeği yine bıraktığı yerde buldu. İstanbul'da sonbahar soğuk geçirdi. Ama çiseleyen yağmura rağmen bir saniyelikine dahi olsa buradan ayrılmamıştı. Köpeği biraz sevdikten sonra içeri geçti. Öğle saatlerine kadar bu döngü böyle devam etti. O, köpeğin neden orada olduğunu hep merak etti, köpek ise bir an olsun yerinden ayrılmadı.

Dün gelen hasta taburcu edildiğinde artık meraklanacak hiçbir sebebi kalmamıştı çünkü adamın dışarıya çıkması ile köpeğin koşa koşa ona gelmesi her şeyi açıklıyordu. Onları camdan izlerken yüzünde bir gülümseme peyda oldu ve o üstü nefretle örtülen umut tohumu toprağı yeniden çatlattı. Bu şehrin karmaşasının içinde hala biraz sevgi biraz olsun vefa vardı.

O an sadece baktığını fark etti. Görmek istemiyordu aslında. Aslında aradığı vefa ve sevgi her gün gözünün önündeydi. O ameliyatta iken ameliyathanenin önünde yakınlarından iyi haber almayı bekleyen insanlardaydı. Taze anne babaların evlatlarına dokunmaya bile kıyamamasındaydı.

Hayat bir dönme dolaptı. Evet, her gün dönüp dolaşıp aynı yere getiriyordu sizi. Ama her gün bir öncekinden daha güzel bir manzara armağan ediyordu.